

LIVHUSAREN

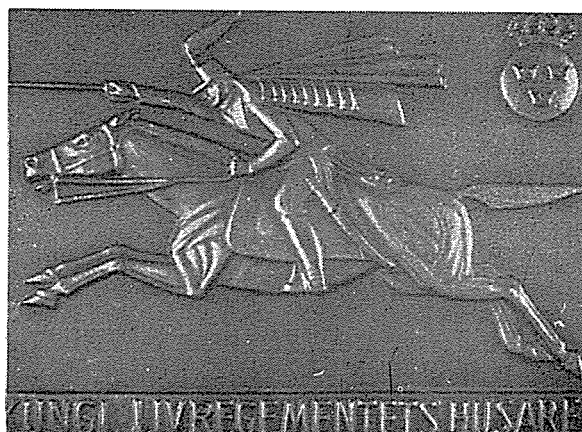

KUNGL LIVREGEMENTETS HUSARER

och

LIVHUSARERNAS KAMRATFÖRENING

LIVHUSAREN

SEKUNDCHEFEN HAR ORDET

Livhusarer!

Vi är ett gammalt förband. Detta går att reta sig på för den som inte inser att vi alltid är på väg mot något nytt. På vår traditionsbundna grund är vi därför unga. Det blir naturligt att vara glad.

"Framåt" är vårt valspråk. Det duger länge. Att följa denna enkla regel rensar undan småbekymren och ger styrka att satsa.

Man orkar mer än man själv anar. Tillsammans orkar man än mer. Att verka och att strida en för alla, alla för en är vår andra regel. Däri ligger kravet på egen-disciplin.

Den tredje regeln är självklar. Det gäller att överleva. Man får aldrig ge upp. Det gäller att alltid komma tillbaka. I detta ligger stridsviljan.

Vi skall fostra krigsförband med befäl och soldater, som kan gå i täten, kan ta ansvar och inte vill gå i kön.

Det mesta är då sagt och det är ärvt.

Arv skall föras vidare.

Joel Gustavsson

RANSBERGS RYTTARE

Av Major Sven Littorin

I allmänhet äro vi nog vana att betrakta Indelningsverket som en härordning och främst en organisation i det militära försvarets tjänst. Det hade emellertid en tillämpning av betydligt större vidd, nämligen såsom en form av avlöning och underhåll inom samhället i dess helhet. I tider av penningknapphet — och det var ju det vanliga — tillgrep "Kronan" naturhushållning med rätt för sina anställda att disponera och bruka staten tillhörig jord och dess avkastning. Här om vittna alltjämt vanliga benämningar som Prästebolet, Klockarebolet, Länsmansgården, Löjtnantsgården m.fl. och fortfarande äro sådana gårdar i stort antal utackorderade "kronogårdar". Systemet har tillämpats i statsförvaltningen redan från Vasatiden och existerar sålunda alltjämt i modifierad form.

När Carl XI tillträdde tronen efter förmyndarregeringen fann han försvarsväsendet i förfallet skick. Efter krigen, som likväl fingo en för vårt land lycklig utgång, beslöt han att stärka försvaret genom att grundligt reorganisera landets härordning. Hans energiska och ganska hårdhänta handlag ledde till avtal mellan Kronan och de olika landskapen om ett ständigt knektehåll, gällande även i Finland. Det omfattade omkring 40.000 man, flottan inräknad, och innebar för befolkningen ett "friköp" från allmän värnplikt genom utskrivning. För kavalleriet innebar avtalet att en redan från Gustaf II Adolfs tid gällande organisation bekräftades och förstärktes. Utöver den indelta organisationen uppsattes värvade styrkor om c:a 25.000 man.

I sin helhet är indelningsverket en ganska invecklad organisation. För krigsmakten fick det dock en utomordentligt väl genomtänkt och effektiv form, såväl för sin funktion i fred som för övergång till krigsfot och uppträdande i fält. Organisationen följde landets urgamla administrativa indelning, förbanden och deras underavdelningar voro lokalt väl sammanhållna och befälet var bofast inom samma område som sin trupp.

Ransbergs berustning är ett gott exempel på organisationens tillämpning. Vadsbo skvadron uppsattes i sin helhet inom Vadsbo härad. Skvadronens underavdelningar, de tre korpralsskapen (tropparna) utgingo ur häradets socknar från norr räknat. Tredje korpralsskapet, med skvadronens högsta nummer, uppsattes av socknarna Götlunda, Ransberg och Undenäs, varvid största anitalet ryttare, 12 st, tillhörde Ransberg. De bildade så att säga skvadronens och hela regementets yttersta flygel, såväl genom rusthållsområdets belägenhet som i uppställningen på "frontlinjen" på Sannahed och i skvadronsluckan i lägret, där tältrundeln för "Ransbergstältet" alltjämt kan spåras.

Utöver de 12 rusthållen var ett, nämligen Kopparkulla vid sjön Örlens nordvästra strand, anslaget till bostad och hästhållning för kvartermästaren, dvs.

fanjunkaren vid Vadsbo skvadron. Berustningens princip för sammanhållning enligt ständiga indelningen och befälets närvaro var sålunda väl beaktad. Det var lätt för kvartermästaren att nå sina ryttare och rusthållare i vardagslag och att samla styrkan vid uppbrott till frestida övningar eller till krigiska värv. Skvadronens samlingsplats var i regel Hova i Fägre socken och dit hade man en dryg dagsmarsch. Om uppbrottet gällde Utnäs löt vid Strömsholm, som utgjorde mönstringsplats intill år 1816, krävde inställelsen betydligt längre tid och skedde i bataljonsförband efter hand som man genomtogade rusthållsområdet. Från år 1816 blev Sannahed mönstringsplats och det blev lättare att sammandraga förbanden, liksom understundom till Axvall.

På den här medtagna kartan återfinnas namnen på Ransbergs samtliga rusthållsgårdar — de äro alltjämt "i livet". Väster om Örlen finnes Kopparkulla, Hönsa, Åstabolet, Torsrud, Hästekulla, Kulebäck och Viken, söder om sjön St Kråkhult, Bråbacka och Fagersanna, i öster Spethult och intill åmynningen vid sjöns nordspets Söroset och Nololet.

Själva ryttartorpen äro numera ej längre att finna på kartan. De voro belägna i närheten av rusthålllet, ofta i utmarker, vilka därigenom blevo uppodlade till ryttarens utkomst. I Ransberg äro de flesta torpen ännu tillfinnandes. Ludvig Johansson har med osvikligt intresse inventerat och fotograferat dem. I många fall har han också skaffat fram bilder av dem från äldre tid. I regel äro de om- eller tillbyggda men likväl lätt igenkännliga på sin struktur.

Det är Ludvigs och min förhoppning att i en kommande artikel få närmare skildra torpen i ord och bild och berätta om deras innehavare — att låta Thor, Band, Hult, Vik, Schill, Kaminsky, Seydlitz, Sköld och Chaliema träda fram ur det levande förflutna.

Bliv medarbetare!

DET HÄNDER OFTA ATT MAN SOM REDAKTÖR FÖR LIVHUSAREN FRÅN NÅGON KATEGORI INOM FÖRBANDET FÅR FRÅGOR SOM »VARFÖR SKRIVER TIDNINGEN ALDRIG OM OSS?» ELLER LIKNANDE. VARFÖR INTE SKRIVA SJÄLV. DET ÄR DIN TIDNING.

Fk Johansson (till höger) under "Fria Kriget".

Av Fänrik Anders Johansson

När jag 1968 ryckte in till PCS MP på K 3 och möttes av kvartermästaren Helmer Carlsson med orden "Jaha ja, det var dej vi inte ville ha hit", så hade jag väl aldrig en tanke på att jag 3½ år senare skulle sitta på K 3 som fänrik. Orsaken till Helmer Carlssons yttrande torde vara, att jag från början hade uttagits till 11 månaders MP-tjänst men att jag i ett mycket sent skede skrev till mitt Trm och bad att få göra 15 månader (jag tänkte nämligen bli reservofficer). Jag fick klartecken endast fyra dagar före min nya inställelse och förmodligen hade det orsakat Helmer Carlsson extraarbete — att ordna med skåp, säng och annan materiel åt mej.

Nåväl, nu sitter jag alltså här efter att ha gått vägen över PCS MP — Kadettskola — ASPS 2 — Krigsskolan. En något underlig väg, tack vare att jag mycket sent (sista veckan på kadettskolan) beslutade mej för att bli aktiv officer. I dag är jag glad att jag var så sen i beslutet. Tack vare det fick jag genomgå hela MP-utbildningen och har alltså den grund att stå på, som tyvärr, alltför få unga befäl på MP-sidan i dag har. Det är mycket beklagligt, och jag ser det som en allvarlig brist att inte MP-utbildning bedrivs på i första hand AspS 1 och kanske även på IS 1 och IS 2. Att vi dessutom blivit åderlättna när det gäller befäl, därför att K 1 också börjat med militärpolisutbildning, gör ju inte vårt befälsläge bättre.

När det gäller utvecklingen inom militärpolisen så har jag fått ett intryck av att det mesta fungerar på samma sätt som för tre år sedan. Jag vet, att många befäl, enskilt, går och funderar på förbättringar. Tyvärr blir det i regel inte mer. Utvecklingen måste fortsätta, och nya idéer får inte föraktas eller förringas. Idéerna måste komma till fleras kännedom, så att nya infallsvinklar kan hittas. Personligen anser jag, att vi noggrannare bör studera utländska militärpolisorganisationer. MP-kurserna i Danmark är ett steg i rätt riktning, men vi bör även studera förband med krigserfarenhet. Detta behöver inte ske genom personbesök utan kan mycket väl ske genom att man studerar tidskrifter, reglementen o.dyl.

Angående kavalleriet som truppslag har jag, under den tid jag vistats på olika skolor, fått ett intryck av, att vi måste göra reklam för oss själva. Vi måste sälja kavalleriet. Genom föreläsningar, informationsfilmer och broschyrer måste vi försöka få ut informationen. I första hand ett arbete för utbildningsavdelningen.

Såsom ny fänrik har man ju alltid synpunkter på utbildning. Jag tror att vi inom militärpolisen starkare måste understryka, att det är fältförband vi utbildar. Personligen vill jag minska ner utbildningstiden när det gäller ordningshållning, trafikdirigering, hastighetskontroller och fordonskontroller, där det gäller kontroll av själva fordonet. I stället bör man använda den tiden till att ytterligare öva sådant, som man kan anse troligt och möjligt i ett eventuellt beredskaps- eller krigstillstånd. Dessutom är det naturligtvis ett önskemål att vi fick öva mer i tätbebyggda samhällen. Är detta en utopi?

"STACKARS HUSARSTRID"

Det är lustigt med en del människor, som springer omkring på alla auktioner. "Iblann kann det bli så gränsalöst billit". Vid sådana tillfällen måste man ju köpa det som bjudes ut antingen man behöver det eller ej.

Gamle husaren Strid var en sådan. Han ropade därför i dag in både en lösgom, ena trasier gruta och en söndriger barometer.

När han kom hem, fick han höra hur dummer han var, denna gång värre än vanligt.

— "Kann en begripa, höll frun på i ett, att du sa våra tocken. Jämt kommer du hemsläpane mä dä sämsta skräp som tänkas kan. Dä ingen aen vell ha, dä lurar di på däk, dummige!"

— "Ja, ja, ja, jak ve'tet, tröstade sig Strid, sånt har dä vart i hela mi ti. Sånt va dä, nä jak gefte mäk mä.

VI SES VID ENSAMMA GRAN!

Av Ryttmästare Jörn Beckmann

Jag släntrar med resväskan i handen — den lilla parken framför stationen — kyrkan — gamla flickskolan — gatan med träden och järnvägsövergången. Där ligger P 4 och där livhusarernas kasern. Det mesta är sig likt men blåst och regn har gnagt på den klassiskt strama kasernfasaden. Ett logementsfönster på nedre botten står öppet. Var det från den fönsterbrädan vi hoppade när posten försvann bakom buskarna och fritiden inte räckte till för unga plutonchefsskollelever just nedflyttade från Norrlandsdragonerna och marsvintern i Umeå. Hur är egentligen de unga livhusarerna av årgång 71/72? Man har hört mycket talas om dagens soldater i arméstabens korridorer.

"Samma här" säger vaktchefen när jag nämnt mitt namn. Javisst ja — hovslagarsmedjan är borta och ridhuset likaså och Volvo Penta har gapat över mycket.

Trots stundande VMHÖ kan jag inte låta bli att titta in på Östra Nerikes skvadron. Korridor och logement, anslagstavlan och putsrum — allt är sig likt! Adjutanten visar sina domäner för den nye skvadronschefen.

Några husarer sitter på bänkarna i korridoren. Skall man hälsa på den nye officeren? Enklast fingra på vapnet och se i golvet. Vilka bestämmelser för hälsning gäller i dag? Idiotiskt att jag inte hann studera Armésoldat de sista hektiska dagarna på Militärhögskolan. I det civila hälsar man på dem man känner igen på sin arbetsplats — få se hur lång tid det tar för den nye skvadronschefen att bli igenkänd.

En vecka senare sitter man på den egna expeditionen. Stabsofficeren i ledningens stab under VMHÖ har blivit kung i eget rike. Jag lutar mig tillbaka i stolen och tänder pipan. Härligt, äntligen chef för eget förband — långt borta är arméstabens taktikavdelning och Kungl. Militärhögskolan. Nu skall man avnjuta det lugna trupplivet.

Telefonen ringer. Om MP-sidan får låna Klasborgs södra? KLASBORGS södra — vad är det — jaha — naturligtvis går det bra. Det gäller att samarbeta för att höja utbildningseffekten. Jag lägger på luren. Hur var det med skjutbanan? Skulle inte 2. spaningsplutonen på min skvadron ha den? Säkrast att kolla! Mycket riktigt, så var det — bäst att anteckna "ring MP — beklaga!" — Där står redan en del på anteckningslistan — "studera Sam Arb" bl.a. Jag kastar mig över denna bestseller. Reglerad arbetstid — vad är det? Vilka huvudvillkor måste vara uppfyllda för att en övning skall kunna anses ha förbandsövningskaraktär?!

Telefonen ringer igen, adjutanten knackar och lägger in ett hundratal sidor TK. Är jag kvar på arméstaben? Någon i luren frågar om jag kan följa med ut och se på skjutplatser för sekundchefens utbildningskontroll på Hene? HENE? Var det inte ett skjutfält på Billingskanten? Sekundchefens utbildningskontroll — javisst ja, planen skall föredras i morgon! Äntligen — en PLAN — något för en stabsofficer att bita i. Vad skall stå i planen? Övningens omfattning, tider, platser? Platser? Platser ja — vid närmare betraktande sönderfaller Hene skjutfält sannolikt i ett antal skjutplatser. Rösten i luren säger "är skvadronschefen kvar — jaha, då föreslår jag att vi träffas vid gip 5!" Gip 5 på HENE skjutfält på BILLINGSKANTEN — fantastiskt — men vilka vapen får man skjuta där?! Jag störtar ut i korridoren för att hinna i tid till Hene. Var står min bil frågar jag adjutanten. I 3. Skvadronens garage, ryttmästare! VAR LIGGER DET?

När jag rusar genom skvadronskorridoren tänker jag på den äldre, erfarne trupputbildarens råd: "Kom ihåg att inte springa som i korridorerna på arméstaben! Rör Dig lungt och värdigt!"

På två hjul tar 903:an kurvan på återvägen från Hene. Jag har lärt mig på regementsmästerskapen i bilorientering att även den skickligaste kan välta en 903:a. Denna gång är bilen snäll. Utbildningen (den enda grundutbildningen jag har) i beriden jägartjänst sitter i — man vill klappa hästen — jag menar motorhuven på det välartade fordonet. Jag kommer en minut för sent till skvadronchefens timme i LUNDA-SALEN. Jag vet precis var den ligger. Skvadronen ser nyfiken på sin nye chef. Skall jag göra mig tio år äldre och fördjupa min basröst? Nej — jag är den jag är — en något jäktad skvadronschef med ett antal års stabstjänstgöring bakom mig.

Vad har skvadronen åstadkommit förra veckan och vilka mål vill jag att ni skall nå kommande vecka? Livhusarerna verkar relativt likgiltiga inför mina "intellektuella" utsvävningar. Jag försöker konkretisera mig. Här gäller det att få liv i en debatt! Jag tänker inte stå och mäsas inför frimodiga ungdomar! Försvarsupplysning — varför sitter ni egentligen här? Behöver vi ett försvar? Finns det några krigsrisker i denna fredliga del av världen? Man ser förvånat på skvadronschefen — ifrågasätter han meningen med vårt försvar? Några händer åker upp, tunga ögonlock börjar blinka livligare.

TRUPPTJÄNST — kontakt med verkligheten och de värnpliktiga! Skönt att vara i sitt kungarike.

På skvadronsexpeditionen möter jag adjutanten, som läser skrivbordet. "Det skall bli bättre så småningom, rustmästaren. Snart har jag tid att sätta mig här och prata i lugn och ro!"

Skavdronsassistenten kommer in. "Har Ni haft Er prastund med tjänsteförrättande skvadronschefen i fredags då jag var borta?"

"Nej ryttmästare, jag tyckte det var bättre att vänta tills skvadronschefen kom tillbaka!"

"To win hearts and minds" anser engelsmännen vara en av förutsättningarna för framgång i trupp-tjänst.

Jag slår mig ned på kungatronen och ser nöjd på den gamle livhusaren, som i naturlig storlek står i en hörna i chefens för Östra Nerikes skvadron expedition. Pipan smakar väl — den blå röken singlar iväg över telefonen.

Telefonen ringer, sekundchefen säger: "Jag vill visa Dig övningsfältet i morgon, vi ses vid ensamma gran klockan 0800!"

Var f-n ligger ENSAMMA GRAN?

ENVAR LIVHUSAR TILL EFTERTANKE

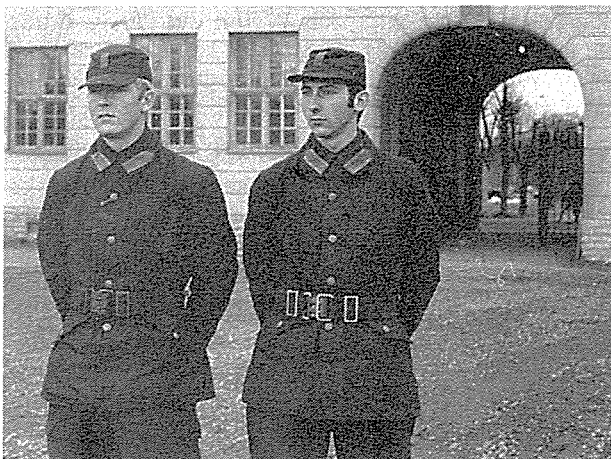
Av Major Lars Grönlund

Trots xtt vår skrivmxskin är xv gxmmxl modell fungerx den gxnskx brx utom beträffxnde en typ. Det är sxnt xtt det xllt som xllt finns fyrtio typer men ztt bxrx en typ inte fungerx gör helx skillnxdn.

Iblxnd kxn ett förbxnd vxrx ganska likx dennx mxskin — en del typer fungerx bxrx inte som de skxll.

Du kxn kxnske sägx om Dig själv — "nåjx jgx är bxrx en i gänget, jgx gör vxrken till eller från" — men det gör Du eftersom vxrje gäng behöver medverkzn xv xlla för xtt bli effektiv.

Så nästx gång du tänker xtt du bxrx är en i gänget och xtt dinx xnsträngningx är onödiggx — drx Dig till minnes vår skrivmxskin.

De nya fänrikarna: Torbjörn Granqvist, Anders Johansson.

LIVHUSARER

Inbjudan till medlemskap i Livhusarernas kamratförening i garnisonsorten.

Vpl livhusarer!

Föreningens huvudsyfte är att ge sina medlemmar större möjligheter att även efter slutad tjänst vid K 3 hålla en viss kontakt med sina värnpliktskamrater och förbundet.

Föreningen avhåller därför årligen sammankomster och kamratträffar av olika slag, i regel förlagda till K 3.

Den 4. december varje år hålles årssammanträde varvid medlemmarna inbjudes deltaga i regementets högtidsdag med lunch och övriga traditionsenliga arrangemang vid K 3.

Årsavgiften är 12 kr, som insättes på postgiro 9 72 59 under adress: Livhusarernas Kamratförening i garnisonsorten, c/o M Hjalmarsson, Skaraborgsgatan 13 A, 541 00 Skövde.

Var vänlig och angiv namn och adress på talongen, skriv tydligt, texta gärna.

För detta belopp erhåller Ni även Föreningens tidning "Livhusaren", som utkommer två gånger årligen.

Föreningen har även en kamratnål, som bör bäras av alla livhusarer som är medlemmar i föreningen. Den kostar 5 kr och erhålles genom att insätta nämnda belopp på föreningens postgiro.

Vi hälsar Dig hjärtligt välkommen som medlem i kamratföreningen.

Med livhusarhälsningar.

H. Hjalmarsson

Sekr/kasör

VAD HAR HÄNT MED SKÖVDE FÄLTRITTKLUBB

Den snart 70-åriga fältrittklubben lever fortfarande. Från början kallades den Skövde fältrittklubb, men detta namn ändrades år till Skaraborgs Fältrittklubb.

Husarerna var klubbens första medlemmar, och kanske kan man säga att det var en ren K 3 klubb fram till 60-talet.

Fotfarande utgör husarerna 10 % av medlemmarna, vars antal uppgår till ungefär 100-talet.

Huvuddelen av medlemmarna kommer från Falköping—Skara—Lidköping. Även ryttare från Tunarp, Alingsås, Tibro och Hjo är anslutna.

Man kan sammanfatta det med att säga att det är en klubb bestående av Skaraborgs läns tävlingsryttare. Klubben är den enda SRC-anslutna i länet. Verksamheten koncentreras till minst en tävling årligen och weekendkurser med Nätterqvist, Ljungqvist etc. som lärare. Vidare ger klubben service med licenser och uppgifter samt utlåning av hinder till många av distriktklubbarna.

Som redovisades i förra numret står klubben utan hoppbana men olika förslag är under bearbetning att snarast få till stånd en ny.

PSYKOLOGISKT FÖRSVAR

Av Ryttmästare Anders Westergren

En av de fyra totalförsvarsgrenarna är det psykologiska försvaret. De övriga fyra är, som alla vet, det militära försvaret, civilförsvaret och det ekonomiska försvaret. På översiktsskisser placeras ofta totalförsvarsgrenarna som staplar bredvid varandra. En riktigare bild av de önskvärda förhållandena borde vara en där totalförsvarets grund och murbruk mellan och inom totalförsvarsgrenarnas klotsar, stenar och kulor är ett verksamt psykologiskt försvar.

Målet för det psykologiska försvaret är att vidmakthålla en FAST FÖRSVARSVILJA och MOTSTÅNDSANDA. Medlet är FÖRSVARSUPPLYSNING. Denna bör ej endast omfatta det militära försvaret eller det egna förbandet. Det är dock så att varje värnpliktig uppfattar sin tjänst under GU eller KFÖ, som försvarsupplysning, vilket den ju också är!

I central instans sorterar Beredskapsnämnden för psykologiskt försvar (BN) under Kungl. Maj:t (FöD). Inom övriga totalförsvarsgrenar företräder Försvarstabens Pressavdelning, Civilförsvarsstyrelsens informationsavdelning och informationsenheter inom myndigheterna i det ekonomiska försvaret (ÖEF m.fl.) respektive gren. Centralförbundet Folk och Försvar medverkar bl.a. med kurser. Verksamheten skall i fred samordnas av Totalförsvarets Upplysningsnämnd (TUN), som är sammansatt av representanter ur ovan nämnda myndigheter och med sekreterare ur Försvarsdepartementet. Budskapet sprids av Sveriges Radio och TV, TT och pressen.

På det regionala planet svarar Sektion 3 i MBstab och Sektion C hos civilbefälvärnarna och länsstyrelserna för den psykologiska försvarsverksamheten.

Beredskapsnämnden för psykologiskt försvar utför opinionsmätningar inom samhället. MPI utför motsvarande undersökningar t.ex. under KFÖ. En grund för bedömning av försvarsviljan och motståndandan skapas härigenom. Mest bekant är väl stora befolkningsgruppers deklarerade ovilja att göra motstånd vid atomvapenhot mycket beroende på den onyanserade kärnvapendebatt som förts.

Vid krigsfara eller krigsutbrott kan Kungl. Maj:t anbefalla att Statens Upplysningscentral organiseras och att en särskild informationskungörelse sätts i tillämpning. Denna innebär främst att UC får samordningsansvar beträffande den psykologiska försvarsverksamheten. Vid krig sker krigsorganisering av det psykologiska försvaret även av Sveriges Radio, tidningarna har förberett flyttning till krigsofficer.

Beredskapsnämndens för psykologiskt försvar främsta uppgift för närvarande är att förbereda UC organiserande och verksamhet. Där är krigsplacerade främsta representanter för press, reklam, folkrörelser och vetenskap. Us skall svara för den statliga informationen och i samverkan med militära, civilförsvars och övriga myndigheter vidmakthålla en fast försvarsvilja och motståndanda, vilket bl a innebär en sann och fyllig nyhetsförmedling. Den skall

bistå radio, TV och tidningar med råd (bl.a. i sekretessfrågor) och upplysningar. Den skall följa folkstämningen i landet. Den skall analysera rykten och främmande propaganda. Den skall i samverkan med UD sprida information till utlandet.

Uppgifterna är klara för verksamheten vid krig och krigsfara. Då — tror man — blir allt så lätt och nästan alla försvarspositiva. Men hur är det nu och hur blir det och vem gör något om det politiska och militärpolitiska läget långsamt skärps? Detta är en stor fråga som varit föremål för övning. Erfarenheterna har rapporterats och bearbetas nu. Frågan är under utredning.

Redan idag är väl många rätt tveksamma inför det budskap som förmedlas av det psykologiska försvaret i olika instanser. Vill det och kan det tränga igenom de dimmor som läggs från olika håll? Står det militära försvaret ensamt med armé-, marin- och flygvapenpropaganda i ett frostigt ekonomiskt klimat? Borde man inte kunna efterlysa aktivare insatser från centralt håll för att t.ex. i skolor skapa inställningen att det militära försvaret är ett skydd för våra demokratiska ideal, tanke- och yttrandefrihet m.m.? Många hävdar idag att censur borde tillgripas för att hejda försvarsnegativism bl.a. i massmedier. Något sådant rimmar definitivt inte med de demokratiska ideal vi hävdar och vill skydda bl.a. med en rätt dimensionerad och avvägd krigsmakt.

Vad som krävs är att alla goda krafter medverkar var och en i sin stad för att sprida ett idémässigt lämpligt innehåll i det psykologiska försvaret, som stöttar försvarsvilja och motståndanda.

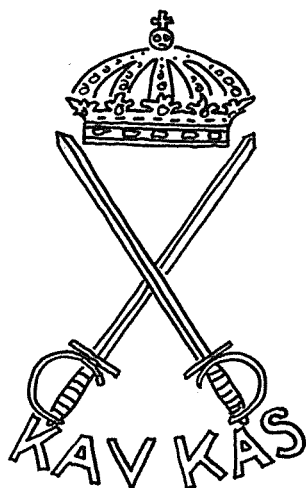
Grunden är ju att vårt försvar är motiverat därför att vi vill vara fria. Vi måste därför vara villiga att betala vad det bör kosta. Tjänst i försvaret är en påbyggnad på skolan — en medborgerlig plikt om man så vill — utan den i för var och en lämplig befattning — kan ingen sluta upp fullvärdigt för att demonstrera försvarsvilja och — om det värsta skulle ske — motståndanda. Formerna kan diskuteras — det är vår rätt här i landet. Förändringar kan emellertid ej ske snabbt utan måste ske successivt.

Man måste tro på sin utbildning och sin uppgift.

Här ligger roten till det verksamma psykologiska försvaret.

Var och en som känner sig välutbildad och placerad på rätt plats i det militära försvaret, som känt kamratskap, solidaritet och stolthet över att tillhöra ett bra förband eller enhet, han medverkar positivt i det psykologiska försvaret. Det behöver inte innebära att han trivs ständigt. För många kommer känslan först efter en tid efter det att han fullgjort sin grundläggande utbildning. Den demonstreras vid KFÖ.

Trots alla centrala instanser är det så att det som sker i gräsrötterna — under GU på förbanden — på kort och lång sikt är grunden för försvarsvilja och motståndanda. Vi skapar den själva — befäl med aktiv medverkan från värnpliktiga. Detta blir efterhand den allmänna opinionen visavis försvaret. Vissa vpl kommer så småningom till centrala instanser bl.a. i det psykologiska försvaret. Deras inställning till försvaret kan då 20—30 år gammal bli grunden för deras insatser. Vi arbetar med ansvar för framtiden!

VAD ÄR KAVKAS

Av Major Karl-Erik Norgren

Förkortningen KavKAS står för kavalleriets Kadett- och Aspirantskola. Sedan 1958 är skolan förlagd till Umeå med Norrlands Dragoner (K 4) som värdförband. Under åren 1927—1958 fanns skolan vid K 3 dit den kom från Eksjö i samband med den stora regementsdöden 1927. Skolans storlek och utbildning har då och då ändrats men man har alltid utbildat blivande officerare.

För närvarande utbildas under viterhalvåret blivande aktiva officerare vid aspirantskola 1 (AspS 1). Utbildningens omfattning och mål framgår av en annan artikel i detta nummer av livhusaren. Under samma tid är till skolan förlagd utbildningen av infanteriets underofficersuttagna värnpliktiga i spaningstjänst. Dessa elever utbildas till plutonchefer för bataljonsspaningsplutoner i infanteri- och norrlandsbrigad.

Under några hektiska sommarmånader — juni till augusti — utbildar vi blivande värnpliktiga officerare och reservofficerare. Denna utbildning sker vid tre kurser, nämligen Kadettskola (KadS) ca 50 elever, Reservofficerskurs 1 (ROK 1) ca 30 elever och vid Reservofficerskurs 2 (ROK 2) ca 25 elever. De blivande värnpliktiga officerarna avslutar sin skolmässiga utbildning i och med KadS. Under sommarkurserna utbildas eleverna så att de efter genomgången utbildning som chefer för krigsförband, skall kunna leda och lära sina förband under repetitionsövning och vid mobilisering.

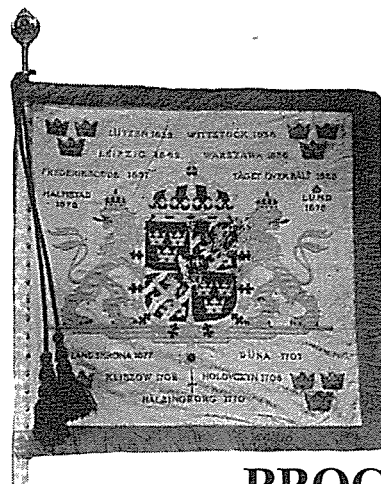
Utbildningen kraftsamlas till taktik och truppföring samt under en förkortad KFÖ-period även till trupp-utbildning. Personal- och förvaltningstjänst är viktiga utbildningsgrenar men även fysisk träning och orientering får sin beskärda del.

Huvuddelen av utbildningen sker kursvis. När det gäller taktik och truppföring skär vi dock rakt genom de tre kurserna och utbildar då på fem linjer. Eleverna vid KavKAS sommarkurser skall nämligen kunna placeras vid något av följande förband:

Infanterispaningskompani
Norrlandsspaningskompani
Jägarkompani
Spaningsskvadron och
Militärpoliskompani.

För fritiden är väl sörjt. Under de tre månaderna har eleverna tre fria resor varvid de som har lång resväg (mer än 80 mil järnväg) får företaga resan med flyg. Vi ordnar då med bussar som kör eleverna till Umeå flygplats. Lördagar och söndagar ägnar en del elever åt fallskärmschoppning, andra åt fjällvandring, vissa föredrar något av stadens många diskotek eller en båttur över till Finland. För idrottsentusiasten finns mycket att välja bland.

Vi kan alltså konstatera att Umeå är en stad för ungdom och KavKAS en skola för framtidsungdom. Till sist en fråga. "Skall inte Du som nu är elev vid PCS mots eller PCS MP söka som aspirant till årets KadS och därmed öppna möjligheten att bli värnpliktig officer eller reservofficer?"

PROGRAM vid firandet av Kungl Livreg:s husarers högtidsdag 4.12 1971

Lördag 4/12

07.30	Avlämning på kaserngården för motormarsch till Varnhems kyrka.
08.30—09.15	Högtid i Varnhems kyrka, därefter hemmarsch.
10.30—11.30	Vissa föreläsningar.
Traditionsföremål visas i lektionssalsvåningen.
11.30—12.30	Kamratföreningen sammanträder.
Lunch (Musikkåren spelar i Lundsalen från 12.15).
12.30	
14.00—16.00	Traditionsföremål visas i lektionssalsvåningen.

KARLBERG

Av Kadett Anders Ericsson

"Omvårdnad om truppen — Yrkesskicklighet". Det är krav som soldater och ledare i alla tider ställt på officeren — den militäre chefen. Följande vill något belysa hur en elev vid Krigsskolan år 1971 uppfattar officersutbildningen av idag.

Kungl. Krigsskolan, Karlberg, arméns skola för blivande officerare har som målsättning att utbilda armé-officerare. På skolan utbildas alltså kadetter ur alla truppslag. Målsättningen innebär således att utbildningen i första hand syftar till att ge en militär allmänbildning och en gemensam grundsyn, och först i andra hand till utbildning av plutonchefer inom det egna truppslaget.

Detta innebär att det viktigaste ämnet är allmän ledarskapsutbildning. I det ingår förutom de vanliga militära ämnena truppföring och trupputbildning även civila ämnen, bl a sociologi och pedagogik. Dessutom ingår föreläsningar av och diskussioner med krigsveteraner från Finland, Österrike och Sverige, lektioner i stridspsykologi m.m. Även civila ledarskapsproblem behandlas.

På grund av den snabba utvecklingen inom landkrigföringen läggs stor vikt vid utbildningen i teknik och taktik. Bland annat studeras noga modernt artilleri

och nya vapensystem, bl.a. robotar. Inom taktiken ges tillfällen att studera våra förbands strid i olika delar av landet.

Ett ämne, som omhuldas varmt på Karlberg, är fysisk träning. Förutom konventionell träning ingår t.ex. fallskärmshopp och fjällutbildning.

Karlberg är dock något mer än en modern utbildningsanstalt för unga officerare. Det är också världens äldsta krigsskola med nu 180 officerskurser i obruten följd, en blandning av gammalt och nytt i en säregen slottsmiljö med traditioner och nytänkande. Just motsättningarna är det särpräglade och tjugande med livet på Karlberg, de dygnslånga tröslösa, pinande marscherna på "Fria kriget" och balerna på slottet med champagne och högtidsdräkt, 14-timmars arbetspass, kyla och regn i fältarbetsveckans Älvdalen och middagarna på Societetsrestaurangen i högsommarens blommande Varberg. Produkten av detta är det kamratskap, som nästan kompenserar den långa bortovaron från familjen, hemmet och hemförbandet.

Officerare av idag blir aldrig färdigutbildade, men Karlberg har gett honom en grund att stå på. Framförallt måste han ha lärt att han inte bara är chef, utan för att lyckas måste han vara ledare.

MINA MINNEN FRÅN K3

berättelse av: Johansson från Tibro

Rékrytskolan var avslutad i slutet av april. Det hade varit inspektion av generalmajor "Neblusen", och den hade gått bra, på vår trupp var det ej någon häst, som nekade vid något hinder så generalen var mycket belåten med ridningen i allmänhet, likaså med lektionerna i historia. Där fick han så uttömmande svar på sina frågor, som han aldrig hade kunnat tänka sig. Vår löjtnant Grill var så glad, att han bjöd hela truppen på kaffe någon dag efter inspektionen.

Vår ryttmästare var Gustaf von Essen, vår löjtnant Grill, vårt underbefäl var fanjunkare Hallenberg. Vår ställföreträdare under vintern hade varit sergeant Johansson, som sedermera antog namnet Gravenstein. I hans ställe inträdde sergeant Gustafsson, som sedermera antog namnet Bäckaskog, som fick bli ställföreträdare på truppen i stället för Johansson. Vår halvtruppschef var korpral Cekar. Det blev nu mycket trevligare men samtidigt hårdare tjänstgöring med truppexercis och terrängridning med patrull-, rapport- och ordonansövningar.

Våren var tidig det året, den 1 maj var det full lövutsprickning, och sedan kom sommaren mycket torr och varm. Vid Simsjön hade Ingenjörstrupper från Karlsborg byggt en badbrygga för K 3:s räkning, så man kunde med hästar simma runt densamma. Det var mycket roligt att bada med hästar. När vi kom dit för badning med hästarna för första gången, fick alla som kunde simma, bada med hästar. Det var endast hälften av manskapet, som var simkunniga. Följden blev att man fick bada med 2—3 hästar varje gång, som vi badade.

I juli utbröt en stor skogsbrand i Västmanland kring Spannaboda, och dit blev det kommendering av militär. Även K 3 fick sända 25 man från var skvadron. Vi var där i cirka en vecka. Det hade blivit oroligt ute i världen, vi kom tillbaka den 30 juli på kvällen. Den 31 var det visitering av persedlar, som blivit skadade och delvis sönderbrända vid branden. Den 1 aug. lördag endast rastridning på förmiddagen.

På middagen lästes det upp en regementsorder, att det var allmänt permissionsförbud. Dagtlöjtnanten stod i valvet på kvällen, när vi gick in, och då gick tystnaden. Kriget kom allt närmare. Denna dag hade Tyskland och Ryssland förklarat varandra krig. Det blev en orolig natt. Livskvadron blev väckt kl. 3—4 på morgonen. När vi kom till matsalen, så satt de i 1910 års modell. Strax efter frukost såg vi en ordonens från vakten hämta vår ryttmästare Gustaf von Essen. Dagbefälet fick order att ställa upp skvadronen. Order: 28 man klär sig i linnekläder och träbottnar. Resten av skvadronen fick olika uppdrag, bland annat att rida till Gammelstorp och samla upp alla K 3:s beteshästar.

Jag var med bland de 28 som skulle till livskadron. På mobiliseringsförrådet fick vi ut 1910 års modell. Vi skulle förstärka livskvadronen. Det var besvärligt att packa, allt var nytt och stelt. Vi fick hästar och befäl på Lv. Befälet var bra, ryttmästare Klingspor (Greven), fanjunkare Linder gick från man till man och visade, hur vi skulle packa för att få med allt. Så kom han med bricka att bära om halsen, på min stod det nr 81 på I linjeskvadron. Detta var söndagen den 2/8, på eftermiddagen var vi marschfärdiga, vapnen skulle vara upphängda på sadeln, manskapet med kläder på fick vila i sängen (vi var alltså tillbaka på kasernen) och avvakta vidare order. Natten var stilla, nästa dag, måndagen den 3:e, kom order kl. 11 fm. om uppställning.

Avresan från Skövde

Innan vi suttit upp, kom översten för att säga farväl, med god förmaning. Vi hurrade för översten och med god stämning var det uppsittning och avmarsch till lastkajen med omedelbar inlastning, som gick fort. 8 mannar, 8 hästar + 1 halmbal i varje vagn. Så var det att vinka farväl till Skövde. Första stationen, som tåget stannade vid, var Laxå. Där kom det order att axelklaffarna på vapenrocken skulle fällas, samt att vi *ej* fick tala om för någon, varifrån vi var. Nästa uppehåll var Katrineholm, uppehåll cirka 20 min., men vi fick ej avvika längre, än att vi hörde när det blåste samling. Här var det rätt så rörigt. Landstormen var mobiliserad och hade övertagit bevakningen av järnvägsstationen. In på hotellet, damerna grät, vi fick kaffe utan att behöva betala. Tågsättet växlade till ett annat spår, trumpetaren blåste samling, och tåget satte sig i rörelse mot okända öden. På kvällen avlastning i Norrköping. Strax utanför staden på en äng fick vi gå i bivack. Det blev hästvård och utfodring samt middag. Ryttmästaren gick som en dag-officer bland oss. Alla, som ej hade sitt hår i ordning, skulle klippas på kvällen. Det kom 11 militärtåg till Norrköping den kvällen och förnatten. Tyst revelj klockan 4.30 den 4/8. Ryttmästaren, som sovit på höbalarna över natten, sade att det ej varit tyst i lägeret på natten.

Så var det utfodring, vattning och hästvård samt frukost, packa och sadla, och vi var klara för avmarsch vid 7-tiden, men ryttmästaren hade *ej* några order. Vid 8-tiden kom en landstormsordonnans med ordern, marschen gick mot Söderköping. Där var den första rasten några minuter, sedan mot okända öden öster ut. Det låg en liten grå stuga vid vägen cirka en mil från Söderköping. Vid grinden fram till stugan stod en gammal man och vinkade. Ryttmästaren saktade in till skritt, mannen vid grinden sade med hög röst: Gud hjälpe dom unga, bevara vårt Fosterland. Vid Ringarum var det halt för vattning och

utfodring, manskapet fick smörgås och mjölk, översyn av packning och sadling, sedan fick vi gångmarsch på någon kilometer. Så var det uppsittning och travet började. Nästa halt var Valdemarsvik, och där fick vi reda på att målet för dagen var Gryts prästgård. Vi kom fram vid 8—9-tiden på kvällen men utan tross. I backarna vid Valdemarsvik, där gick trosshästarna bet. Ryttmästaren gjorde halt med skvadronen och red själv tillbaka och undersökte, hur det stod till med hästarna. Han beslutade, att trossen med hästar, kuskar och en korpral skulle inkvarteras i en gård till nästa dag. Ryttmästaren hade order att vara i Gryt på kvällen och den ordern måste uppfyllas. När vi kom fram, så meddelades det, att på grund av missödet med trossen någon mat ej kunde lagas. Ryttmästaren ordnade så, att vi fick en halv liter mjölk per man, vi sökte oss kaffe och smörgåsar i stugorna och befolkningen var mycket gästvänliga. Kl. 11 nästa dag kom trossen. Då blev det middag, och vi blev glada och belåtna. Det blev noggrann översyn över hela skvadronen, några hästar hade blivit halta och måste ha sin behandling. Manskapet var det nog inga större fel på, humöret var det bästa tänkbara och sammanhållningen var så, som vi bestämde i tältlagen i Norrköping kvällen den 3/8. På eftermiddagen blev skvadronen delad. Första truppen skulle förläggas i Bårum i S:t Anna socken, andra truppen, som jag var på, blev utkommenderad till de olika infanteriförbanden som rapporttryttare lite varstans. Jag och volontär Brodd till högvakteret som ordonans och telefonpassning. Brodd blev om några dagar kommenderad till Valdemarsvik, jag blev ensam K 3 på staben, som var förlagd på Åbecksnäs.

Den bestod av 22 man från Vämlands regemente, Det var hästskötare åt officerarna vid infanteriet, 2 stycken cykelordonanser, 2 st officerskockar. Vår kokchef var en bra värmlänning på 27 år med stora mustascher. Han fick ut mat till 22 man, vi var endast 14 som åt. Jag slapp telefonpassning och var endast ordonans samt red ut med order till fältvakten. Vi hade en fältvakt, som låg söder ut. Gårdsnamnet var Breviksnäs. När jag var där första gången tog jag det mycket lugnt på hemvägen. Jag passerade en gård som hette Drägg, jag var mycket törstig. Klockan var 6, det hade varit en varm dag. På gården körde de in råg. Jag träffade ägaren på gården, han sa till mej: ställ hästen i stallet och följ med mig. Jag fick kall dricka och sedan en god supé. Han sade, att jag ej behövde tala om vilket regemente jag tillhörde, det hörde han på språket, och han hade haft goda förbindelser med det regementet. När jag tackade för mig, lade han en krona i handen på mig och sade: Sköt dig väl gosse så går det bra för dig i livet. Om ni har det dåligt i Gryt, så kan ni väl komma hit någon gång. Jag red förbi och var där en gång senare och fick kaffe. Det hände senare på september att en infanterist från Västmanlands regemente hade fallit ned från höskullen och rätt i foderbordet på Breviksnäs. Doktorn skulle dit på kvällen, det var kolsvart och hållande regn. Trängaren som skulle köra doktorn hittade ej vägen. Jag fick på min lott att vara vägvisare. Jag sade till trängaren, som körde doktorn att jag galopperar till nästa vägskäl och tar skydd där och så vägskäl för vägskäl. Hur det gick för infanteristen, vet jag ej, för jag red omg. tillbaka.

Tiden den gick och ingenting hände. Löjtnant Widing vid Värmlands regemente, som jag var ordonans till, kom kl. 9—10 på förmiddagen och talade om, att det ej var något särskilt utan att vi fick rasta hästarna. Han var ingen hästkarl, dålig i ridning. Vi hade härliga dagar, badade och hade det skönt. Löjtnant Widing hade en fästmö, och den tog han till sig och hyrde en stuga åt, och bodde där även han, så då fick jag ro dem över viken till stugan och avlämna och hämta. Det var knappast några möbler i stugan, men i mitten av september blev det fältbröllop. Smålandsartillerister körde brudparet på en kanon med 6 st hästar förspända samt 10 st förridare, alla Smålandsartillerister. På kvällen var det stor fest på Åbecksnäs, som avslutades med fyrverkeri. Omkring den 1 oktober kom order om formering till förband. Skvadronen skulle den 4:e samlas på Burrums gård i S:t Annas socken. Vi badade den 3:e på middagen och efter en liten fest så upplöstes staben. Så skildes vi värmlänningar, västmanlänningar och några K 3-are åt med tack för gott kamratskap.

Avmarsch från Gryt

Söndagen den 4 okt. på fm skedde avfärden från Gryts prästgård. Dist.korpralen Torén hade befälet. Vår löjtnant hade ridigt några dagar före och så var skvadronen samlad efter att cirka 2 månader varit delad. Så var det gemensam middag. Vi fick ligga i en lada i halm, och det var vi vana vid nu, men det blev kallare om nätterna. Efter en tidig frukost skedde avfärden mot Norrköping. Det var kyligt i luften och det började regna med snöblandning. Det blev avsittning och kappan på. Snön och regnet ökade, så när vi kom mot Norrköping, var vi rätt så blöta. På den gård där vår trupp skulle ligga, hade de tröskat på dagen. Vi fick bära bort rågen, som de tröskat, draga ut tröskverket och göra logen ren. Det var en smal, lång loge. Vi fick sadla av utanför, lägga sadlarna och vapnen i högar, föra in häst efter häst, bindskruvar i väggarna, hästarna var vattnade, men vi fick torka dem med halmviskor. När vi skulle fodra, fick vi krypa under hästhalsarna, sedan fick vi gå till ett uthus, ena halvan var en smedja, där fick vi elda och torka oss, den andra halvan var som tvättstuga där lagades maten. När vi ätit, fick vi ligga i halm-ladan, det var kallt på natten, och vi var rätt frusna.

Avresa från Norrköping

Nästa dag 4.30 tyst revej. Nu var det uppehållsväder. Vi hade hästvärden i det fria, vattnade och fodrade och sedan avtorkning av sadlar och vapen. Sadlade och satt upp och red till militärskolan i Norrköping. Där var det avsittning, och militärer från skolan kom som hästhållare, men de var rädda för våra snälla hästar. Vi fick gå in i matsalen, där fick vi bänka oss vid borden med karbin på ryggen och den trekantiga hatten på karbinpipan. Det var en riklig och god frukost. Klockan 8 red vi till järnvägsstationen, där vagnen stod till vårt förfogande, så det blev inlastning omedelbart. Vi fick tillsägelse att icke tala om varifrån vi kom, eller vilket regemente vi tillhörde.

Vid pass 9 ångade tåget iväg. På Hallsbergs järnvägsstation var det uppehåll. Lottorna mötte med smörgås och varm mjölk. Vi visste ej, men vi tog för givet, att vi skulle hem till Skövde. Vid norra växeln stannade tågsättet. Det var ej klart på stationen. Sedan ångade det förbi Skövde. Då stängdes dörrarna, och vi låg i halmbalarna och undrade, vart det skulle taga vägen. Nu var kl cirka 7 på kvällen. En del av oss somnade i halmen, hästarna började bli oroliga, tåget gick mycket sakta.

Vid ettiden stannade det vid Olskroken. Här blev det urlastning, manskapet fick på perrongen varm mjölk och smörgås av lottor, sedan var det avlastning av hästarna, sadling och uppsittning. Marschen gick till Gårda. Där låg en gammal stallänga från den tiden, som Göteborgs spårvägar drogs av hästar. Där fick vi in våra hästar, någon hästvård blev det ej den natten, vattnat hade vi gjort i Mölndalsån, dåligt vattnet, och manskapet fick ligga på loftet i unken halm. Så blev det följande dag sen frukost och noggrann häst-, vapen- och persedelvård. På eftermiddagen ställde hela skvadronen upp. Ryttmästaren tog emot och tackade för att allt hade gått bra vid förflyttningen. Han visste ej något om, hur det skulle bli i fortsättningen, samt varnade för dåligt sällskap. Så var det utridning åt Mölndal till och vid återkomsten var det middag (fältmässigt). Nästa dag den 8 okt. fick jag och 2 mannar order att omedelbart efter frukost till fots med sabel marschera ned till Grand Hotell och upp till 3 vån., där fick vi avlösa landstormsgubbar. Göteborgs försvarsområde hade hyrt 3 vån. i hotellet, där fick en man vara på pass, sitta på en stol utanför expeditionen. Vi fick ett rum med 2 bäddar till vårt förfogande. Det var bra, äta fick vi på hotellet. Den som varit på pass 4 timmar blev avlöst, men fick ej lämna hotellet. Den, som stod itur att gå på pass, fick ej vara längre borta än att den, som var på pass, kunde meddela sig med honom. Mycket bra tjänstgöring. Men om ett par dagar blev vi avlösta och återvände till skvadronen (det som är bra, varar ej länge).

På skvadronen var det utridning till Kvibergsfältet, och där var det skvadronexercis och övning i rapport på ryska namn. Vår förläggning för manskapet var mycket dålig i den gamla halmen på skullen över stallet. Vi framförde det för ryttmästaren, och han ordnade så, att vi fick flytta in i en villa på undre våningen. Där fick man ligga i halm på golvet, och man behövde ej frysa om nätterna, men de sista dagarna av oktober fick hela skvadronen flytta till Kviberg. Där fick manskapet ligga på 11:e batteriet. Det var bra, men hästarna hade det sämre i sommarstallet utan väggar. Det blåste rätt kallt, så vi fick filta hästarna om nätterna. På dagen var det rätt så sträng

tjänstgöring med fälttjänst mot artilleriet, skvadronexercis, nattövningar m.m., men dagarna gick och vi fick reda på, att den 14 november skulle vi bli avlösta. Den 14 kom, och vi skulle vara klara för avmarsch kl. 8. Vi stod där med sadlade hästar och klart för avmarsch. Kl. 9 kom det order att föra in hästarna i stallet och avvakta vidare order.

Under tiden som vi låg i Göteborg så blev vi väl sedda och bjudna av staden på cirkus, teater, museum m.m. Till KFUM blev vi bjudna en kväll. Vi å vår sida hade lovat ryttmästaren, att när vi kom till Göteborg, alltid uppträda hyfsat och städat, och det höll vi hårt på.

Det hade krånglat till sig i Skövde. När skvadronen, som skulle avlösa oss, kom ner till järnvägen, så fanns det ej några vagnar, så de fick vänta. Vid 11-tiden fick vi rida från Kviberg till järnvägen, men där fick vi också vänta. Tågsättet med vår avlösning hade ej kommit, men tågen var på ingående, men så skulle de lasta av, och vi skulle ha de vagarna, som de kom på. När de lastade av på ena kajen, stod vi på en kaj på motsatta sidan. Jag smet över spåren för att se, vad det var för killar, som kom. Jag träffade då en, som omtalade, att det var 3 skvadronen med inkallade av 1911 års klass samt en del A-klassare. Om-sider fick vi till oss vagnarna, så att vi kunde lasta, och tåget kunde i skymningen ånga iväg från Göteborg. I Herrljunga var det uppehåll. Lottor mötte med smörgås och varm mjölk. Vid 9-tiden den 14 november var vi i Skövde och började avlastningen. Det hade blivit en hel del handhästar på den grund att när en del volontärer hade slutat sin anställning den 1 november, hade hästarna blivit kvar. Vi fick ställa in hästarna på Livskvadronens stall. Efter att ha vattnat och fodrat fick vi gå till matsalen för en sen middag. Vi hade nu varit borta i 103 dagar. Nästa dag var söndag och då blev det inlämning, det var ej frågan om någon putsning. Den nyutnämnde korpralen fick taga emot som det var med stålsaker och remmaty.

Vi som var från 5 skvadronen fick på måndagsmorgonen våra civila kläder och sedan till livskvadronen med uniformerna och underkläderna. Det var rätt så hårt nedslitet efter 3½ månader, som vi haft dem på både dag och natt. Sedan var det samling i dagrummet på livskvadronen och där var det avtackning av ryttmästaren, som uttryckte sin stora tillfredsställelse att allt hade gått så bra. Han tog var man i hand och tackade, och likaså tackade han underbefälet. Sedan var det farväl mannar emellan. Alla nöjda och glada att få resa hem.

Upp klingar min sång,
klingar högt mitt farväl
till det gamla och välkända led.

Meddelande från redaktionen

LIVHUSAREN utkommer med två nummer årligen, omkring 1/5 och 1/12.

Pris per nummer: 3 kronor.

Prenumeration sker enklast genom insättande av 6 kronor på postgiro 61 09 17.

Adressförändringar bör skriftligen insändas till redaktionen och respektive lokalavdelning.

HUSARMINNEN

Jag minns, jag minns ifrån
gångna tider
Hur vi satt till häst
framför grå kasern
i lågmäld höstsol,
när dagen lider.

Jag känner doften den fräna,
friska
från löddrig hästhals,
där tygeln glider.

Jag kan nog minnas rätt kärva lägen,
då det var värre, än det är nu.
Gevär ut, marsch, marsch
Attack, fyll vägen.
Som då var självklart,
men bortglömt nu.

I hästbivack i vinternätter,
där folk fick frysa till vanvetts gräns.
På ryttarmarscher på vida slätter,
när yrsnön bländar, och vinden bränns.

Men också soliga, vackra dagar,
När stränder speglats i Stråkens blå.
När skymning faller i sommarhagar,
och "vårar" sover med fyllda magar.
Nog är husarlivet skönt ändå!

Av fanjunkare

PETRUS KASTENMAN

ÖSTRA NERIKE SKVADRON PÅ SOMMARMARSCH

Av Vpl Roos

Sommarmarsch är en årligen återkommande händelse för åldersklassen. För oss på "Tredje" förlades den till Ramsvik utanför Smögen.

Det kom att bli vår första kontakt med "fältliv".

Marschen började tidigt måndag den 16/8, vädret var vackert och humöret steg ju närmare västkusten vi kom.

"Valparna" rullade vid middagstid in på lägerplatsen. Ramsvik var rena campingparadiset.

Hela måndag eftermiddag gick åt till förläggningsarbeten, med grävande av ett otal massa p-gropar. Inget tält längre än hundra meter från öppna havet. Senare på kvällen var det skönt att åla sig ner i "säckan".

Under tisdagen var det drillövning med tunga vapen.

— "Ksp här, grg här, mot det ena och det andra, ladda."

Bilförarna had en roande terrängkörning, vilken visade sig vara ganska krävande för en och annan.

Dagen avslutades med närstrid, närstrid, närstrid och närstrid. Allt enligt T:sons mönster med det kända japanska vrålet.

Onsdagen blev ännu mer händelserik. Orientering inledde dagen.

Under eftermiddagen provade vi gummidräkter, gummibåtar, patrullbåtar och överskeppningsbåtar.

En av gummidräkterna läckte vilket gjorde det hela ännu mer intressant.

Avslutningsvis skulle vi pröva hur många man en gummibåt kunde bära. I. plutonens husarer räckte inte till utan plutonchefen Grafström fick också bidra med sin vikt. Av någon underlig anledning började "fartyget" gunga och efter en stund låg halva Nerike Skvadron i havets salta vatten. Fänriken visade sig vara en riktig marinsoldat. Kvällen bjöd på ytterligare ett sjöslag, denna gång i Kungshamn.

Med den vackra torsdagsmorgonen kom tvåmilamarschen med dess bekymmer. Varje man slet som en tiger. Viljan fanns verkligen, trots skoskav och stora blåsor på husarernas fötter.

Veckan gick mot sitt slut. Förläggningen bröts med en hundraprocentig efterstädning, inga spår efter en spaningsoldat.

Man måste ju så här efteråt påstå att maten ju inte var som hemma på K 3. Men det var ju inte toaletterna heller, så det kan gå på ett ut. Men veckan var givande och vädret toppen.

Nog hoppas man att de som skall "ta över skvadronen" efter oss skall få göra samma resa.

KAVALLERIETS ASPIRANTSKOLA 1

Av löjtnant Anders Kihl

I "Björkarnas stad" Umeå ligger Kavalleriets Aspirantskola 1. Där utbildas årligen under perioden sept.—maj blivande aktiva officerare vid kavalleriet. Till skolan söker befälselever från förberedande plutonchefsskolan (FPCS) vid K 3, K 4, FJS (Karlsborg) och JS (Kiruna). Antalet elever är cirka 20 st. Vid skolan får de utbildning i försvarskunskap, taktik, underrättelsetjänst, truppföring (som plutch), trupputbildning, vapentjänst, sambandstjänst, motortjänst, fysisk träning m.m. Aspiranterna lär sig vid skolan de första grunderna i konsten att föra jplut, och motoriserad splut. För att få en god insikt i hur arméns olika truppslag fungerar, så gör skolan studiebesök tillsammans med arméns övriga aspirantskolor vid olika förband. Dessa studiebesök äger rum en gång på hösten och en gång på våren och varar cirka en vecka per tillfälle. Under vinterhalvåret tillbringar skolan en vecka i fjällen. Där lär sig aspiranterna

konsten att överleva i snö, lavintjänst, utförsåkning samt något om konsten att leda förband i fjällen.

Kavalleriets aspirantskola har under sin 10-åriga tillvaro i Umeå alltid visat prov på framåtanda och hårdhet. Detta har man dokumenterat genom att 5 ggr vinna fälttävlan (lagtävling) för arméns aspirantskolor. Ett vandringspris står för gott i Umeå och i nästa pris finns två inteckningar med kavalleriets aspirantskola. Den senaste togs våren 1971. Årets aspirantskola som i skrivande stund är på studiebesök hos livhusarerna har i vår möjligheten att hemföra vandringspris nummer 2.

Under slutet av skolan genomföres en övning, "Fria kriget" där aspiranterna testas under mycket hårda förhållanden för att slutligt visa vad de lärt sig under året och att de kan konsten att klara sig och sina underlydande.

MP-officerskurs —71

MILITÄRPOLISUTBILDNING I DANSKA ARMÉN

Av Löjtnant Lars-Åke Paulsson

Lt Paulsson deltog under september månad i en kurs för danska MP-officerare. Kursen var förlagd till MP-skolan i Köpenhamn.

Utbildningen till MP i danska armén är helt frivillig. De blivande militärpoliserna får sin grundutbildning, 3 månader, på sina hemförband. 14 dagar efter intryckningen erhåller de vpl en orientering om MP i form av en broschyr. I denna redogörs för MP:s uppgift samt antagningskrav. Broschyren kompletteras med att lärare från MP-skolan håller föredrag om MP-tjänsten. De vpl ansöker sedan om antagning och varje regemente skickar fem elever. Ansökningarna granskas av en kommission, bestående av lärare från MPS och MP-komp samt från arméstabens personalavdelning. De, som antas, tillsänds en informationsmapp med uppgifter om utbildningen m.m. Där står vilka ämnen som läses, timantal samt hur utbildningen är upplagd i stort.

Utbildningen på MPS pågår i 6 månader. Man har 2 inryckningar per år. En på våren och en på hösten. Utbildningen börjar med en 9 veckors grundutbildning. Den egentliga MP-utbildningen pågår sedan i 16 veckor. Efter grundutbildningsskedet tas de bästa eleverna ut till gruppchefsutbildning. De får lika lång utbildning som övriga, men går i en specialavdelning, den s.k. sergeantsklassen. Vid kursens slut får de

sergeants grad mot övriga, vilka blir korpraler. Utbildningen är övervägande teoretiskt upplagd. Man genomför dock en dygnsövning per vecka samt några längre övningar i samband med examen. Utbildningen i fysisk träning är omfattande och grundlig, ca 8 timmar per vecka. Den omfattar bl.a. 2 timmar cirkelträning och boxning samt 2 timmar självförsvar och judo per vecka.

Vid examen från MPS har eleverna 9 månaders militär utbildning bakom sig. Efter examen vidtar praktiktjänstgöring. MP-korpralerna har 9 månaders tjänstgöringsplikt, sergeanterna 12 månader. Under denna tid är de anställda och har månadslön. Praktiktjänstgöringen genomföres på 2 olika sätt. Halva tiden tjänstgör de på MP-plutoner, som ingår i åldersklassbrigaderna. Den andra halvan sker tjänstgöringen på fasta MP-stationer, som finns upprättade i Köpenhamn och Aarhus.

Som slutomdöme kan sägas att den danske MP-soldaten har grundlig utbildning i personlig färdighet. Han utbildas till att arbeta i grupp. Övningar med samlad pluton förekom mycket sällan. Det personliga uppträdandet var föredömligt och långt hår tolererades inte. Man lade stor vikt vid ordningen på logement och utrustning samt puts. Precis som vi. Eller ... ????? ...

HALV-MUCK

Av Vpl 0110 Lagström och 0059 Sandberg

Inryckning

En solig junidag 1971 ryckte ett gäng blivande militärpolis in på K 3. Stämningen var minst sagt ganska kylslagen. Inte nog med att man skulle bli tvungen att göra lumpen, man skulle göra den som MP också. Det lät ju inte vidare roligt. MP var ju något som man knappt visste vad det var. Man hade en vag föreställning om att det var killar som slogs med batonger och satte fast sina kamrater. Dvs. det man visste kan beskrivas med ett ord: ingenting.

Nå, dagarna gick och man lärde känna sina nya kamrater. Många gånger fick man av befäl höra hur tuff och elak man skulle bli som MP. Vi fick se några filmer och vi informerades om hur MP arbetar och dess organisation. Så småningom började en ny uppfattning träda fram. Nu började man förstå att militärpolisen inte bara gick ute på staden och satte fast andra värnpliktiga, utan också hade många andra uppgifter.

Under tre fina, soliga sommarmånader hörde man sedan knappast talas om MP. Då fick vi lära oss att marschera och krypa. Vi skulle kunna skjuta, kasta oss i skydd, ta på skyddsmasken och tusen andra saker. Vi trodde nästan att dom glömt bort att vi skulle bli MP. Just den här sommaren var naturligtvis speciellt varm och skön bara för att man låg i lumpen. Men det kanske bara var som man tyckte.

Sommarmarsch

Grundutbildningen avslutades med sommarmarschen till Karlsborg. Vi var förlagda i tält i en helt fredsmässig förläggning. Veckan i Karlsborg flöt ganska lugnt men det hände faktiskt en del roliga saker. En kväll hade vi en fotbollsturnering plutonerna emellan, en annan kväll var vi på damfotboll vilket var mycket uppskattat bland grabbarna. Sista dagen fick vi prova på hopp från fallskärmsjägarnas hopptorn. De flesta hoppade, men några tvekade sedan de kommit upp i tornet och fått titta ner. Det verkade faktiskt högre än det var.

Teoriskedet

När sommaren var över började vårt teoriskede i MP-skolan. Vi hade äran att få ett tio veckor långt gästspel av några kändisar i Skövde kommun. Dessa kunde, med vår vän Chefsåklagare MacKey i spetsen, lära oss en hel del om polisens skyldigheter och rättigheter.

Under den här s.k. teoritiden blev plötsligt dagarna så väldigt långa. Efter att ha varit vana att springa i skog och mark och gymnastisera och vara ute hela tiden, fick vi nu i stället vara inne hela dagarna. En trång, varm, illaluktande och syrefattig lokal ersatte den mirakulöst rena och väldoftande lantluften runt K 3. Detta tog hårt på några utav oss och det var svårt att hålla sig vaken hela tiden, men ett par rappa meningar från våra pigga föreläsare fick oss snart på bättre tankar. Teoriskedet avslutades

som allting här på K 3 med en mängd utbildningskontroller, till vilka man olyckligtvis inte hade fått många minuter att plugga. Men vad som ytterligare bidrog till det ibland inte så lyckade resultatet var att skrivningarna var lagda på s.k. biokvällar. Men en chans till rehabilitering finns ju alltid. Den chansen infaller på lördagar och kallas kompletterande utbildning. Tyvärr varar ju det trevliga inte för alltid, och en morgon var teoriskedet slut.

VMHÖ

Mitt under teoriskedet inföll Västra Milos Höstövning, VMHÖ. Under detta låtsaskrig tillhörde MP ledningsförbanden. MP hade en viktig och svår uppgift som innebar att upprätthålla ordning och säkerhet inom övningsområdet. Uppgifterna var både varierande och stimulerande. Från att slåss med Hubitskompanier till att sköta den otacksamma trossuppgiften åt den egna plutonen. Men med ett starkt och arbetsvilligt befäl, som inte drog sig för att säga ifrån när MP stötte på motstånd, fungerade allt fint.

Efter VMHÖ fortsatte vi vår utbildning. Nu med inriktning på mer speciella polisuppgifter på det fältmässiga planet. De olika praktiska och teoretiska utbildningarna har varvats med tävlingar av olika slag. Märken av olika valörer har varit "hägrande" priser. Märkesfloran är både bred och djup, så nog skall man väl kunna komma hem och ståta med åtminstone ett par erövrade troféer.

Detta är i stora drag vad som har hänt oss under första hälften av vår MP-utbildning. Vi ser alla med spänd förväntan fram emot återstoden av den intressanta skolan.

TIDEN PÅ KADETTSKOLAN 1971 NÅGRA FUNDERINGAR

Av Per-Erik Roth

Den första juni i år anlände jag och några kamrater från PCS till Umeå för att tillbringa sommaren på kadettskolan och få fördjupade kunskaper i uppgiften som spaningsplutonchef och eventuellt meritera oss för fortsatt utbildning till reservofficerare i kavalleriet. Tiden som följde inledningsvis blev mycket arbetsam, trots att staden verkligen visade en underbar gästfrihet under vår knappa fritid. De inledande studierna avsåg egen och utländska arméorganisationers taktik. Förkunskaperna hos oss kadetter varierade avsevärt främst beträffande egen arméorganisation. Det fanns representanter för bataljonspluton, infanteribrigadens spaningskompani, norrlandsbrigadens spaningskompani, jägarkompani, motoriserad spaningsskvadron samt två elever från MP-kompani. Glädjande nog hade vi från K 3 mycket goda kunskaper om vårt eget förband vid den skrivning, som

följde. Efter den inledande "teoriperioden" och "nollställningen" av eleverna följde uppgifter i trupputbildning och truppföring. Undertecknad fick leda en övning med den nya tårgasfackla 3 med GCS-K4. Gasen är effektiv, och jag har aldrig haft så lätt att få truppen att lyssna, som när jag redogjorde för gasens verkningar och effektivitet, samtidigt som jag gick igenom hur man passar till skyddsmasken riktigt. Alla klarade provet och gruppchefseleverna fick förtroende för skyddsmasken.

En vecka ägnades åt fria kriget. Övningen hade samma karaktär som julsutövningen på K 3, dock bar vi inga tunga vapen mellan stationerna. I gengäld försvarades plågorna av en enorm massa mygg, som nästan gjorde, att sikten blev nedsatt över myrarna. Övningsändamålet, att taga reda på hur vi reagerade som chefer under fysisk och psykisk press, tror jag uppnåddes mer än väl.

En vecka med specialtaktik gav mycket. De olika utbildningsgrenarna studerade var för sig olika applikatoriska exempel. Mina kamrater och jag studerade arméns stolthet. — spaningsskvadronen och fick bl.a. lära oss göra sskvch:s beslut i stort, spaningsplan och order. Jag lärde mig mycket av detta, kanske främst p.g.a. att jag måste sätta mig in i hela skvadronens uppgift och inte bara egoistiskt se på en enda pluton. Det är numera min fasta övertygelse, att plutoncheferna i stort sett måste känna till skvadronchefens arbete.

Kadettskolans höjdpunkt blev den KFÖ-utbildning vi fick med trupp från K 1. Vi genomförde B1, B2 och F-skede som om det vore en riktig KFÖ. Eleverna på FOI KI hade vecka BO under vårt övningsuppehåll och planlade övningarna i stort. Det var nyttigt att sätta sig in i de problem, som kommer att drabba en på första reptjänstgöringen. Truppen från K 1 var inte utbildade på spaningsskvadron och jag tror, att deras utbildningsståndpunkt i stort sett kan jämföras med den, som repsoldaten har 4 år efter grundutbildningen. Jag beklagar verkligen att övningarna inte kan upprepas på samma sätt nästa år, då K 1 inte skall göra någon norrlandsresa.

Sammanfattningsvis kan sägas, att årets kadettskola hade planlagts ytterst omsorgsfullt och verkligen gav kött på benen inför uppgiften som spaningsplutonchef. Det är därför med tillförsikt jag ser fram emot ROK I och ännu en sommar i den underbara staden Umeå.

**HAR DU NÅGOT
SOM KAN VARA
AV VÄRDE FÖR
K3 MUSEUM?**

Kontakta It Uno Bohman

ÅLDERSKLASSENS MP VID ÅRETS KFÖ-FÖRBAND

Av Löjtnant Christer Dahlberg

Repetitionsövningar är till för att bl.a. samtrimma krigsförbanden. Krigsalternativ övas och drillas. Varje karl måste fungera i sin befattning. Den enskilde soldaten måste själv göra en insats för att repetera och i vissa fall klara omskolning under denna korta tid.

Hur ser det ut under KFÖ? Det är naturligtvis mycket varierande både till förband och landsdelar. Ofta kan man jämföra det med frågan, vem är kompanichef — skvadronchef.

6. MPpluton fick goda möjligheter att studera detta under höstens VMHÖ.

Vår uppgift var att svara för ordning och säkerhet inom Kungsbacka-området och Onsala-halvön, samt att med en grupp ur 5. MPpluton svara för in- och utpasseringskontroll vid KA 4.

Under de fem dagar som övningen pågick fick patruller ur plutonen se hur väl många förband fungerade, mycket beroende på att de enskilda soldaterna kände ansvar inom respektive verksamhetsområde. Viljan att göra sitt bästa var också genomgående. Ett förband med god anda fungerar väl.

Som exempel på detta kan nämnas ett granatkastarförband, där varje man visade stort intresse för övningen. Vid detta förband fungerade poster, skydd, inre tjänst, maskering m.m. bra. Man märkte en viss stolthet att tillhöra förbandet.

Fler exempel på bra förband skulle kunna nämnas, men tyvärr fanns även förband som var mycket färglösa. Förband med uppenbara disciplinproblem.

Ett kompani skulle exempelvis marschera med fordon från Onsala-halvön genom Kungsbacka. Säkerhetsbestämmelser "givna order" nonchalerades helt. Det var först efter upprepade ingripande från militärpolis Modigh och hans patrull som förbandet kunde förflyttas från A till B.

Vid ett annat tillfälle ansåg chefen att soldaterna kunde lägga alla vapen i förläggningen och mitt under "brinnande krig" besöka ett närliggande café. Där det senare blev en form av kompaniafton med dans!

Man kan då ifrågasätta om man överhuvudtaget skall bedriva några krigsförbandsövningar.

De inkallade vill ju under de veckor de lämnar sina civila jobb, verkligen göra något ordentligt.

Befäl som försöker "fria" till soldaterna med att lägga av utrustning, ge långa raster, lindriga övningar m.m., får istället en mycket hård kritik av huvuddelen av de repövande.

Efter en sådan övning som VMHÖ —71 vill jag påstå att MP är önskvärt och nästan nödvändigt vid alla större övningar. Annars når man i många fall aldrig övningsändamålet och därmed minskar tron på vårt försvar.

Vår pluton tycker också avslutningsvis att motsvarande övningar och uppgifter för MP är mycket stimulerande och ökar intresset för militärpolisutbildningen.

ERIK GRANELL

Av Major Sven Littorin

Såväl genom sin härkomst som genom sin långvariga gagnande gärning är Erik Granell oupplösligen förknippad med Livregementets husarer.

Han är fostrad i regementets tätast berustade bygd, Fellingsbro, han har tjänat vid samma skvadron som sin far, farfar och farfarsfar och han ägnar alltjämt — med frejdigt lynne och aldrig svikande intresse — livhusarernas kamratkrets sina uppskattade tjänster.

Att med Erik Granell som värd få ta del av hans genom åren uppbyggda innehållsrika minnesalbum med unika bilder och historiskt intressant text är en färd i det levande förflutna.

Den äldste anfadern, som tjänade husar, skymtar dock endast i text — det var före kamerans barndom han red för ett av de 6 rusthållen i Finnåker. Efter rusthållet hette han Finne och hans tjänstetid började medan husarkåren intill år 1834 var organiserad på stab och 8 "lätta" skvadroner om 62 à 63 ryttare.

Finnes son tjänade för ett av de 8 rusthållen i Viby och bar husarnamnet Borg med tjänstetid mellan åren 1858—1888.

En av Borgs söner antogs år 1881 för ett av de två rusthållen vid Granberga gård, nr 53, och tjänade till år 1907, efter vederbörlig befälsutbildning befordrad till distinktionskorpral. Han medföljde regementet till Skövde och tjänstgjorde länge som civilanställd vid regementets intendenturverkstäder.

Den siste i raden bär liksom de tre förenämnda förnamnet Erik. Han var för ung för att hinna "skrivas" som rusthållsryttare men tog år 1908 anställning som volontär på "ny stat" för nr 23 vid sina förfäders skvadron. Då var vår nuvarande ryttmästare Nyblaeus' farfar sekundchef och ryttmästare Henric Ståhl var chef för Livskvadronen.

Efter genomgången underofficersutbildning och väl meriterad tjänstgöring valde Erik Granell att inträda i regementets reserv och tog år 1914 anställning vid Stockholmspolisen. Hans gärning där förde via bl.a. ridande polisen och högre kursen vid polisskolan till placering vid kriminalavdelningen och befordran till överkonstapel vid ridande statspolisen i början av 1930-talet. Här ansvarade han med den äran för anskaffningen av remonter och utbildningen av såväl ryttare som hästar intill dess att han år 1948 avgick med ålderspension. Det var genom Erik Granells initiativ som polisrytteriet i tävlingshäseende samordnades med ridsporten i landet, och många äro polisryttarnas framgångar på tävlingsbanorna, varom en del priser vittna även hemma hos Erik Granell. Utöver sitt stora intresse för polisrytteriets hästtjänst hann han även att stimulera sina kollegers intresse för pistolskytte. I 15 år var han som ordförande den drivande kraften i Polisens pistolskytteklubb och är numera dess hedersordförande.

Jämsides med utbildning och befordran inom polisväsendet fullgjorde Erik Granell tjänst i regementets

reserv, dels i författningsenlig ordning, dels under första världskriget ytterligare befälsutbildning och under andra världskriget långvarig beredskapstjänst såsom fanjunkare och skvadronsadjutant vid depån.

Det är sålunda under ansenlig tid, som Erik Granell varit verksam som livhusar och inom poliskåren, och den skall förvisso inte mätas enbart i antal tjänsteår och vunnen befordran.

Men en befattning har han redan bestritt längre än sina övriga: sysslan som kassaförvaltare i styrelsen för Stockholmsavdelningen av Livhusarernas Kamratförening. Det värvet åtog han sig år 1934, då avdelningen bildades, och det utövar han alltjämt — låt vara att han numera låter sig assisteras av en yngre kamrat, vilken lämpligt nog också fostrats inom Livskvadronens led.

Vår Stockholmsavdelning är en livaktig kamratkrets, som genom åren i sammanhållningens tecken anordnat många "aktiviteter" till de talrika medlemmarnas glädje och ingalunda alltid inom huvudstadens hank och stör. Härvidlag har Erik Granells initiativ och hans samlande personlighet varit av utomordentligt värde och till det bästa stöd inom styrelsen. Hans gärning har sannerligen inte varit begränsad till enbart de ekonomiska bestyren.

När Erik Granell under försommaren i år fyllde 80 år mottog han många bevis på aktning och tillgivenhet genom företrädare för hans olika verksamhetsfält och han kunde göra det i en form, som lovar att kamraterna i Stockholm ha hopp om att alltjämt få behålla honom i sin krets — i känd och uppskattad stil!

BORTA BRA, MEN HEMMA BÄST

Av Korpralerna Jan Lindberg, Reine Simonsson

Vår skolchef, löjtnant Bernhard Englund, en man med många goda idéer, såg som sin uppgift att visa oss Fallskärmsjägarskolan i Karlsborg. Sagt och gjort! En solig septembermorgon tog han befälet och förde oss till Karlsborg. Vi voro elva stycken, förutom sergeanterna Waldemarsson och Karlsson.

Nyklippta och med högsta puts satt vi av med den snabbhet och lätthet, som skall vara kännetecknande för vårt vapenslag. Det måste ha varit en fröjd att se dessa 14 livhusarer springa ut ur bilar och in i bilar, mellan hus och över vägar, kors och tvärs, alltid lika ekvilibristiskt formerade på gruppkolonner.

Vi var alltså där. Och vad mötte vi? En get? FJS har, av någon anledning, en get, med namnet Gustav, som maskot. När vi hade hälsat på denne entusiastiske men illaluktande representant, blev vi mera officiellt välkomnade av skolans befäl.

Därefter sprang vi åter till våra fordon. Det första övningspasset skulle börja. I en övningshall fick vi åka rutschkana och klättra i trapets. Vi skulle lära oss att landa mjukt. Vi landade, eller snarare störtade, på alla möjliga och omöjliga sätt. Somliga föll så illa, att de fick springa runt lokalen tio varv, vilket de gjorde på ett ovanligt vägvinnande sätt.

Nu var det dags att återvända till FJS förläggning. Där visade man oss en mycket trevlig film om fallskärms hoppning med fritt fall och andra extravaganta finesser. FJS chef gav därpå en intressant föreläsning om FJS roll i totalförsvaret. Löjtnant Englund, som kan ordna det mesta, lyckades ordna det så, att vi bokades in för en flygtur med hopp under eftermiddagen. Före eftermiddagsflygningen fick vi emellertid prova på hoppturnet, där man från 13 meters höjd skulle slänga sig ut, för att fångas upp av ett block och en lina, som förde en till marken på ett tryggare sätt än man trodde, innan man hoppade. Här skulle vi skrika 1000, 2000, 3000 och 4000 genast efter ut-hoppet. Med vilken elegans sergeant Karlsson genomförde detta krävande moment går tyvärr inte att beskriva.

Så kom äntligen tiden, då vi skulle åka till F 6 flygplats och få följa med ett fint flygplan upp. Men döm om vår förvåning när en DC 3:a av äldre modell uppenbarade sig. Den var förvisso blank så det förslog, men den såg ut som en korsning mellan plåtbitar och tuggummi. Ett flertal smällar, ett sotmoln och motorerna gick riktigt fint. Varven höjdes till max. Bromsarna lossades och vi for iväg. En skakande upplevelse både fysiskt och psykiskt. Nu skall läsaren inte tro, att dörrarna var stängda. På 600 meters höjd hoppade två man med automatisk fallskärmsutlösning. De sjönk långsamt mot marken. Den gamla maskinen pressade sig sedan upp till 1000 meters höjd. En tredje man hoppade. Han föll handlost 400 meter innan han ryckte i "tampen". Det fungerade. Planet segade sig upp till 1500 meter, där den siste av hopparna kastade sig ut och dök 900 meter i ett fritt fall.

Efter en stund kunde man skönja en utvecklad vit skärm, som sakta dalade mot marken. Nu bar det

utför i hög fart. Piloten visade på vägen ner hur nära trädtopparna, ett flygplan kan gå. Dagen avslutades på marken, där en föreläsning av ålderskullens första hopp med packning ägde rum.

Efter denna eleganta sejour hos FJS, med allt av excellenta föreläsningar, återvände vi åtskilliga experier rikare och vederbörigen imponerade till vårt eget stolta förband. Borta bra, men hemma bäst, tyckte TOLV FÖRDÖMDA MÄN på PCS MOTS.

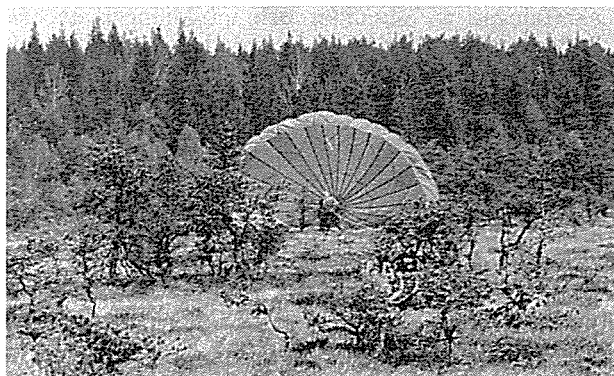
BEFÄLSKURSER I FALLSKÄRMSJÄGARTJÄNST

En strävan från Sekch K 3:s sida är att kommendera truppbefälet under sex veckor till kurs i fallskärmsjägartjänst vid FJS i Karlsborg. Detta har medfört att på var och varannan befälsvapenrock sitter fallskärmsjägarernas utbildningstecken ÖRNEN fäst. Noga räknat har 27 livhusarer i aktiv tjänst denna symbol. Därmed placerar sig sannolikt K 3 som Sveriges genom tiderna största "Örnregemnte", åtminstone vad gäller antal elever på befälskurserna. Befälet får under dessa veckor en hård träning både fysiskt och psykiskt. Den rena fallskärmsträningen i hall, torn och flygplan leds av erfarna "drillmasters", som ingenting lämnar åt slumpen. Timmarna blir fyllda av svett och mödor. Men markträningen ger så småningom resultat i form av det första fallskärms hoppet. Känslan är nästan odefinierbar. Plötsligt tystnar flygplanets motorer och vibrationer och man svävar helt ljudlöst mellan himmel och jord. Belöningen för den hårda markträningen är ett faktum.

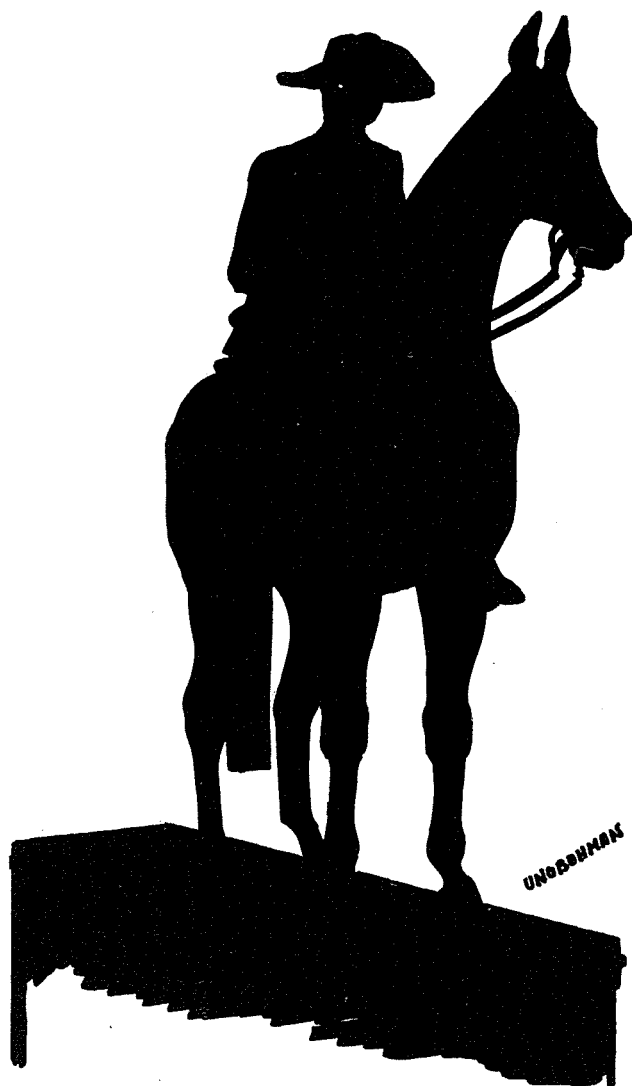
Men hopputbildningen är dock ej den enda utbildningsgrenen. Eleverna ges dessutom en inblick i jägarlivets fröjder, genom fältmässiga hopp på mossar eller motsvarande. Därpå följer för det mesta en jägarövning, uppdelad i moment såsom övergång av vattendrag, fordonsfälla och överfall.

Frånsett dessa FJS speciella förhållanden, får deltagarna insikt i hur man genom perfekt personligt uppträdande, väl planlagda övningar och noggrann inre tjänst skapar krigsdugliga soldater.

Vi som genomfört denna utbildning hoppas, att fler livhusarer skall erhålla denna förmån.

Fanj. G Branell vid Husar landar i Store mosse.

"Old Tooper"

CHIEF - DEN SISTA HÄSTEN VID U. S. CAVALRY

Varje gång man läser militärtidskrifter från USA, märker man hur väl traditionerna bevaras och lever.

Ett exempel på detta är historien om CHIEF. CHIEF blev U.S Cavalry's sista häst.

Han föddes 1932 och mönstrade vid åtta års ålder vid FORT RILEY i KANSAS. Efter tjänstgöring vid 10th Cavalry och 9th Cavalry, överfördes CHIEF i juni 1942 till Cavalry School.

Vid andra världskrigets början var han en av 6000 hästar vid FORT RILEY.

CHIEF fick under senare delen av sitt liv en egen skötare vid namn Parker med sergeants grad. Sergeanten Parker såg bl a till att hästen hade rasthagar med specialbehandlad botten, för att den åldriga hästen inte blev skadad, om han exempelvis "rullade sig".

En stor anslagstavla fanns i hästens rasthage på vilken redogjordes för CHIEF's liv i stora drag. Hästen blev med åldern och åren en stor turistattraktion.

År 1969 avled CHIEF trettiostju år gammal, en nästan otrolig ålder för en häst.

Begravningen skedde under stora militära former i skuggan av "OLD TROOPER", monumentet framför FORT RILEY.

Redaktionskommittén för Livhusaren

Postgiro 61 09 17

Redaktör och ansvarig utgivare
Bitr. redaktör
Kassör
Distributionschef
Revisorer med suppleanter

0500/650 00
0500/650 00
0500/650 00
0500/130 84

Löjtnant U Bohman, K 3 Skövde
Fänrik Johansson
Fanjunkare P Kastenman, K 3, Skövde
Fanjunkare G Lundh, Torgilsgatan 7 A, Skövde
Se överstyrelsen

Organisations- och befälsplaceringar fr. o. m. 1.10 1971

Livskvadron	Örebro Skvadron	Ö Nerike Skvadron	V Nerike Skvadron	Vadsbo Skvadron
C: Lt Cederberg Kvm: Rustm H Carlsson <i>PCS Mots</i> C: Lt Englund Stf: Fj Blomquist <i>PCS MP</i> C: Fj Johansson Stf: Rustm Svensson	C: Rm Jarvén Kvm: Rustm B Carlsson T ff: Rustm R S Karlsson <i>Stabspluton:</i> C: Fj Persson Stf: Öfu Lövgren Fu: Johansson Fu: Stensböll <i>Trosspluton</i> C: Rustm Lundbäck Stf: Rustm Låth <i>Pvplut</i> C: Fj Thorp Stf: Öfu Hermansson Fu: Andersson	C: Rm Beckman Stf: Lt Bohman Kvm: Rustm K A Johansson T ff: Rustm S G Peterson <i>1. splut</i> C: Lt Gustavsson Offasp: Sg Karlsson (fr.o.m. 01.07) Stf: Öfu Forsberg Fu Norström <i>2. splut</i> C: Fk Tannerheim Offasp: Sg Göransson (fr.o.m. 01.07) Stf: Öfu Edqvist Fu Nilsson <i>3. splut</i> C: Fk Grangvist Stf: Öfu Ekfeldt Fu Haglind Fu Fält	C: Rm Göthberg Kvm: Rustm N. B. W. Johansson T ff: Rustm Smedberg <i>1. MPplut</i> C: Lt Paulsson Stf: Rustm Nilsson Rustm Brockmar <i>2. MPplut</i> C: Fk Forsberg Stf: Öfu Wester Öfu Svenningsson (FN 10.25—11.13) Fu Nilsson	C: Rm Westergren Stf: Lt Bjerkhagen Kvm: Rustm Fridolfsson T ff: Öfu Lidén (MS 10.19—12.10 o. 01.20—02.09) T ff: Sg Eliasson KA <i>4. MPplut</i> C: Fj Svensson Stf: Rustm Höglund Fu Carlqvist <i>5. MPplut</i> C: Fj Rapp Stf: Rustm Gustavsson Öfu Stieberth <i>6. MPplut</i> C: Fk Johansson Stf: Rustm Lundberg Öfu Ivarsson
Utb. avd. Utboff: Mj Grönlund Utbadj: — C central instrgrp: Rm Swärd Truppfv: de Flon Josefsson Specialinstr: Fj Hansson Idrott: Rustm Cannervik Inre utb: Rustm Malmros Yttre utb: Rustm U Pettersson Exp utb: Rustm Seipel Särskilda uppg: Rustm Vauhkonen				

Nytt befäl 1971: Fk Johansson, Fk Grangvist, Fu Johansson, Fu Nilsson, Fu Haglind, Fu Andersson, Fu Fält.

